

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

על מי מתכוונת חנה באמרה:
"זיתן עז למלכו וירם קרן משיחו?"

ראה עמוד 4

ערב ראש השנה
ה'תשס"ד

תפה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

החתן התי' **מרדכי יוסף שיחיו**
והכלה מרת חי' תחיו

לייט

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ,

ביום ה', כ"א אלול, הי' תהא שנת סגולות גדולות

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

ולזכות

הוריהם

הרה"ת ר' **דוב בער** וזוגתו מרת **שרה טובה שיחיו לייט**
הרה"ת ר' **מנחם מענדל הלוי** וזוגתו מרת **דבורה שיחיו שגלוב**

זקניהם

הרה"ת ר' **שניאור זלמן יהושע** וזוגתו מרת **יעטא שיחיו לייט**
הו"ח ר' **שבתי** וזוגתו מרת **פרייזה גיטל שיחיו וויינרייך**
הרה"ת ר' **שניאור זלמן הלוי** וזוגתו מרת **אסתר שיינדל שיחיו שגלוב**

הרה"ת ר' **צבי** וזוגתו מרת **צבי' שיחיו פקר**

הרבנית **מארייאשא תחיו שגלוב**

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

ואז יתגלה שהוא המשיח / משיחת ו' תשרי ה'תשכ"ז

8 זמן הגאולה

התקיעה גדולה ב"שופר גדול" / הזמן הנוכחי באור הגאולה

10 "המעשה הוא העיקר"

לתת לאורחים את הטוב ביותר / הוראות למעשה בפועל

12 כתי"ק - פרסום ראשון

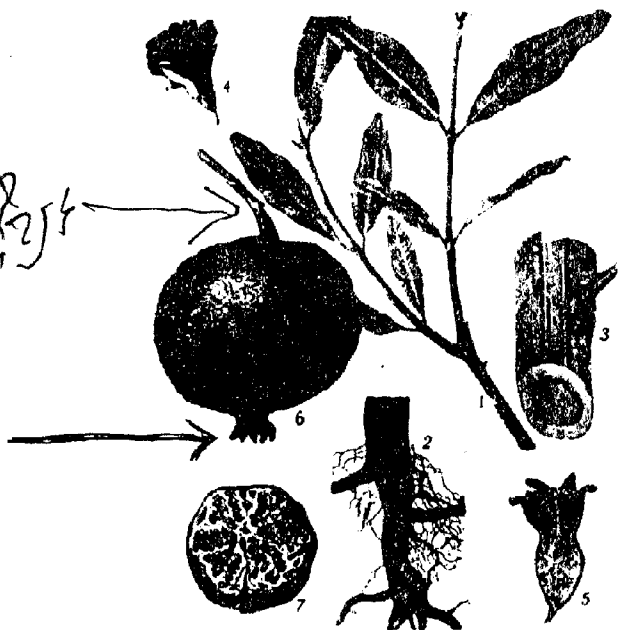
"אכלתי רמון בר"ה"... / צילומים נדירים ממענות הרבי לשאלות המניחים בצורת הרימון

המדור "דבר מלכות" מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו - לברכות עד בלי די

לזכות העוסקים בעבודת הקודש - חברי מערכת הקונטרס "יחי המלך" מנחם מענדל בן מרים עטיה, מאיר בן מלכה פערל, חיים אלתר בן ציון בן חנה הדס, שמואל בן חי' שרה יהודית, יעקב אלימלך בן לאה חנה, יוסף יצחק בן גילה, לכתובה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה - שזכו תיכף ומיד ממש לקבל את פני כ"ק ארמו"ר מלך המשיח שליט"א בעיני בשר, למטה מעשרה טפחים - "נאו"!

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770 דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org



תמונה קלו
רימון
Punica granatum
1-3. ענף ושידש; 4. פרח;
5. התך בפרח; 6-7. הפרי.
Pomegranate — אנגליה
משפחת הרימוניים
Punicaceae

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס - לסדר "ואתם תהיו לי ממלכס כהנים וגוי קדוש" יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

●

המדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ"ק נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש - אחר חצות היום - ו' טבת ה'תשס"ב יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

●

ולובר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

ואז יתגלה שהוא המשיח

"ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו" בא בהמשך ל"הוי' יחתו מריביו", כלומר, ש"מריביו" של הקב"ה הם "מריביו" של מלכא משיחא! ● הלשון "יכוף" פירושו להכריח, ומכך ראוי שיהיו כאלו אשר ילחמו איתו, עד שאח"כ ממשיך הרמב"ם – "וילחם מלחמות ה'": אותו יהודי "הוגה בתורה ועוסק במצוות" – ינהל מלחמות! ● "ויתן עז למלכו" זהו הענין ד"ילחם מלחמת ה'" וינצח, שהמוציא ומוליך במלחמה הוא מעיקרי עניני המלך, ורק אח"כ יתחיל ה"וירם קרן משיחו" – שיתגלה שהוא המשיח ● משיחת ו' תשרי ה'תשכ"ז* – בלתי מוגה תרגום חפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך", ע"פ סרט ההקלטה

התחלת תפלת חנה³ היא: "עלץ לבי בהוי' [שכמדובר לעיל⁴, זהו ענין השמחה באופן של דע לפני מי אתה עומד⁵, המגלה ומביא את ב' התנועות ד"גילו" ו"ברעדה"⁶ (כמבואר בלקו"ת⁷ שהעבודה בר"ה צ"ל בתנועה ד"גילו ברעדה"), ומסיימת: "הוי' יחתו מריביו עליו בשמים ירעם"⁹ וסיומה וחותמה "וירם קרן משיחו"⁹.

בלקו"ת¹⁰ מתעכב ע"כ אדמו"ר הזקן ומקשה, מה השייכות בין "הוי'" ל"יחתו)

א. ביום א' דראש השנה, בין קריאת התורה לתקיעת שופר קוראים בהפטרה את תפלת חנה.

שזוהו ג"כ ה"מוצע" בין קריאת התורה לתקיעת שופר, וכלשון שמביא אדמו"ר הזקן (במחזור): "אחר קריאת התורה יכין עצמו לתקוע בשופר כו'" [שלכן גם בתפלת חנה מופיע ט' פעמים שם הוי'¹, ע"ד התקיעה בשופר שצ"ל ט' תקיעות (כמובא בגמ'² הראיות לכך מן הכתובים)].

(* לכללות השיחה יש להעיר, שבאותה שנה (תשכ"ז) הייתה מלחמת "ששת הימים", ובקשר אלי' – תחילת ההתעוררות ד"מבצע תפלין" וכו'. וראה שיחת ליל כ"ט אלול ה'תשמ"ב סכ"ז (ועוד): "ידועה שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו... שבר"ה הנהיג הצ"צ "סדרים" בפטרבורג, היינו, שהי' מוריד ומעלה מלכים ושדים בנוגע להנהגת המלוכה כו'. המו"ל.

(1) ברכות כט, א. ירושלמי ברכות פ"ד ה"ג. וראה אוה"ת להצ"צ דרושים לר"ה ע' א'ש"ז (ספר הליקוטים ערך שופר ע' קעח). ושי"נ.
(2) ר"ה לג, ב באילך.

- (3) שמואל א ב, א.
- (4) בתחלת ההתנועות (שיחות-קודש תשכ"ז ח"א ע' 23).
- (5) ראה ברכות כח, ב (תפא"י אבות פ"ב מי"ג).
- (6) תהלים ב, יא.
- (7) תבוא מג, א. נצבים מז, א.
- (8) יחתו וישברו מריביו של בני ואנשי מלחמתו (מצו"ד שם).
- (9) שמואל שם, י.
- (10) נשא כה, ב.

כתי"ק - פרסום ראשון

בהמשך למה ששאלנו בפרש"י ד"ה רמוני - הנה לכאורה הרי רואים שבראש הרמון יש כמין פרח (כבציור המצורף) [סנקרא בפשנה (ערלה פ"א פ"ח) בשם "נץ", וברע"ב: פרח שעל גבי הפטמא], משא"כ בביצה. ³ ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו

[הסבנו שזה נקרא בשם "פה". ומפענה פ"ק אדמו"ר שליכ"א נראה שאילו כן. אבל, לכאורה אין זה בנוגע לעצם הענין, אם אפשר לפרש ברס"י כדלקמן]. וסאלחנו היא:

אם אפשר לומר שכונה רס"י בש"ס "עגולים". כמין רמונים העשויים כביצה חרנגולה" היא - שהקשוחים שבמעיל נקראו בחוסש בשם רמונים רק מפני שהיו "עגולים" כרמונים, אבל לא היו כרמונים ממש, גם ביחס לפרח, כי בנוגע לפרט זה היו "עשויים כביצה חרנגולה". ³ ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו

דלקאורה, אם נפרט כן - לופתק: (א) טאין 'ברייך' להדט שיטנס כמה סוגי רמונים - פהם עגולים ממש, ופהם כביצה חרנגולה, (ב) להפירוש שבשיחה שיטנס רמונים (פרי) שהם כביצה חרנגולה - לא מוכן כל כך חיבת "העשויים" שבפרש"י, דלקאורה הול"ל "כמין רמונים שרם כביצה חרנגולה", משא"כ ע"פ הנ"ל שברמונים (פרי) ישנו רק סוגי בלבד, מובן ספיר חיבת "העשויים", היינו, שהרמונים שבמעיל היו עשויים כביצה חרנגולה (ולא כרמון ממש, שספצצצצ עיגול עם פרח).

ועד הנחות בלה"ק

כתי"ק - פרסום ראשון

כתי"ק - פרסום ראשון

ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו

ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו

מריביו, ומי הם "מריביו" של הוי? ומביא ע"ז את זהרה¹¹ שאומר שהכוונה היא "מריב וא"ו", היינו שאלו הנלחמים בוא"ו - "יחתו". וכמבואר שם¹² בארוכה: "הוי"ז הוא ששה מדות דז"א שהחסד גובר בהן דבחי גבורה שבו היא בבחי' לאכללא שמאלא בימינא כנ"ל והמקטרגים שלמעלה בהיכלות החיצונים המקטרגים על ישראל הם נגד בחי' זו ממש ונק' מריביו . . וע"י התגלות שם הוי' דא"א בז"א עי"ז יחתו מריביו". ולכן צ"ל ענין הנסירה והניתוק - כמבואר בארוכה בלקו"ת ובדרושים שלאח"ז, עד לדרוש של הרבי הנשיא - שכבר ישנו בקופיר¹³ - שבו מבאר בארוכה את הפסוק "הוי' יחתו מריביו" עד ל"זירם קרן משיחו".

ב. אמנם הפירוש הפשוט בזה, "ואין מקרא יוצא מדי פשוטו"¹⁴ [כמדובר לעיל¹⁵, שהפירוש ע"ד הפשט צריך להתאחד ולהכלל עם הפירוש שע"ד הדרוש, רמז וסוד, ובענינו:] ש"יתן עז למלכו וירם קרן משיחו" בא בהמשך ל"הוי' יחתו מריביו", זאת-אומרת, ש"מריביו" של הקב"ה הם "מריביו" של מלכא משיחא!

על מי מתכוונת חנה באומרה "משיחו"? - מבארים על אתר מפרשי התנ"ך¹⁶, שהיות וחנה אמרה את תפילתה בקשר עם לידת שמואל הנביא אשר משח את דוד מלך ישראל, הרי ש"משיחו" הכוונה לדוד. זאת למרות ששמואל חי בזמן מלכותו של שאול ודוד עדיין לא נעשה אז למלך, אעפ"כ אומרים

(11) ויקרא יט, ב.
(12) לקו"ת נשא שם, ד (מהזהר).
(13) סה"מ תשי" בתחלתו.
(14) שבת סג, א. וש"נ.
(15) נת' לפני"ז בהתוועדות (שיחו"ק שם ע' 25).
(16) ראה פי' הרד"ק עה"פ.

שכבר אז דוד הי' "משיחו"!

וזהו תפלתה של חנה - שיקיים "וירם קרן משיחו".

ג. כיון שמתפלה זו לומדת הגמ' בברכות¹⁷ "כמה הלכתא גברותא" לכל התפלות של כל הדורות בכל השנים ובכל הימים, מכך מובן שיש ללמוד גם מכללות הענין ותפלת חנה, עד לתפלתה העיקרית: שיקיים "וירם קרן משיחו", הענין ד"דוד מלך ישראל חי וקיים"¹⁸ - המלך המשיח, "ועבדי דוד גו' נשיא להם לעולם"¹⁹.

ובזה יובן מה שקודם נאמר "הוי' יחתו מריביו" ורק אח"כ יהי' ה"זירם קרן משיחו", שהרי כך הוא הפס"ד ברמב"ם - וכמדובר כמ"פ כיצד נגלה דתורה קשור עם פנימיות התורה, עד לחסידות וקבלה ועד בגלוי -

אשר בהל' מלכים ומלחמותיהם²⁰ פוסק הרמב"ם כיצד יהי' הסדר דביאת משיח וגילוי משיח²¹:

תחלה "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", והוא "יכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה" ולקיים מצוות.

והנה הלשון "יכוף" פירושו להכריח (לכפות - "נייטן"), ומכך ראי' שיהיו כאלו אשר ילחמו איתו, עד שאח"כ ממשיך הרמב"ם - "וילחם מלחמות ה'": אותו יהודי - "הוגה בתורה ועוסק במצוות" - ינהל מלחמות!
וכיון שהרמב"ם ענינו לכתוב (הלכות)

(17) לא, א ואילך.
(18) ר"ה כה, א. זח"א קצב, ב.
(19) יחזקאל לז, כד-כה.
(20) פי"א ה"ד.
(21) בהבא לקמן ראה גם שיחת ש"פ ראה ה'תשל"ה - "יחי המלך" גליון תפ ע' 3 ואילך.

כתבאר בפרש"י ד"ה רמוני, שמלסוך רש"י "כמין רמונים העסויים כביצה הנגולת" מוכח שיסנם כמה סוגי רמונים, זע"ל זה מפרש רש"י שרמונים אלו היו סוג הרמונים העסויים כביצה צבצבצב תרנגולת (מכיון שכן קיבל מדכו, ורבו מדכו כו', עד משה רבינו).

אולי יש מקום לומר (גם) שהחילוק בין צבצבצבצבצב רימון לביצה (מלבד החילוק שהרימון הוא עגול לגמרי, מסא"כ ביצה) הוא - שרימון יש לו פה ("כמין מונים שלא פתחו פיהם" - זבחים פח, ב. רמב"ם פ"ם מהל' כלי המקדש ה"ד), מסא"כ יצה אין לה פה ("ביצים . . אין להם פה" - פרש"י תולדות כה, ל). וכפי שרואה כן חמ"ס למקרא חילוק זה. הלא מאן זה? אלא ראו קיה (וכעף) ולי ועפ"ז אולי אפשר לומר שרש"י מפרש שרמוני המעיל היו דומין לרמונים רק שם שהם עגולים, אבל לא הי' להם פה - כביצה תרנגולת שאין לה פה. וזהו מ"ש ש"י "עגולים . . היו" - כרמונים, אבל לא בצורת רמון ממש שיש לו פה, כי אם כמין רמונים העסויים כביצה תרנגולת" שאין לה פה.

ועפ"ז - אין צורך לומר שיסנם כמה סוגי רמונים (כמה צבצב סוגים בפרו הכון), כי אם שהקטושים (שנקראו רמונים) שבמעיל היו כמין ("כמין") רמונים שהם עגולים), אבל לא ממש, מכיון שרמונים אלו (שבמעיל) נעשו ("העסויים") - ירי אדם - כביצה תרנגולת שאין לה פה.

ואולי אפשר לומר שהכרחו של רש"י (כפשוטו הכתובים, מלבד מה שקיבל מדכו ו') לפרש כך הוא - כי בפסוק שלפנ"ז נאכרו כמה פרטים אודות פניו של המעיל ("והי' י ראשו כחוכו שפה יהי' צבצב לפיו גו'"), ומכיון שלא נאמר מאופה אודות פיהם של רמונים, מוכח, שרמונים אלו לא הי' להם פה.
האם יש מקום לכל הנ"ל?

ועד הנחות בלה"ק

והוא כן הוא - כי בפסוק שלפנ"ז נאכרו כמה פרטים אודות פניו של המעיל ("והי' י ראשו כחוכו שפה יהי' צבצב לפיו גו'"), ומכיון שלא נאמר מאופה אודות פיהם של רמונים, מוכח, שרמונים אלו לא הי' להם פה.
האם יש מקום לכל הנ"ל?

"אכלתי רמון בראש השנה"...

בקשר עם ההלכה שאוכלין רימונים בליל ר"ה, הבאנו ג' צילומים נדירים (מוקטנים) ממענות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת ש"פ תצוה ה'תשמ"ג – בענין צורת הרמון (ע"פ פרש"י תצוה כח, לג) (קטע השיחה עליו מדובר נדפס ב'התוועדויות' תשמ"ג ח"ב ע' 1056, 1053)

להלן פענוח המענה (הכתי"ק בא בהדגשה):

צילום א' (ע' 13):

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הקיף התיבות "וכפי שרואה הבן חמש למקרא חילוק זה" – וכתב למניחים: הראו חילוק זה! אכלתי רמון בר"ה (ובעבר) ולא ראיתי כל פה כלל. (כמדומני שגם פרש"י שם לא ראו).

צילום ב' (ע' 14) – בא בהמשך לצילום א':

בראש העמוד כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א למניחים: ברוינר [הוצאה-לאור] ג"כ מקשר פרש"י כאן – לפרש"י בש"ס!

על מה שכתבו המניחים בקטע השני "וממענה כ"ק אדמו"ר שליט"א נראה שאינו כן" – כתב: ציינתי לרש"י בנמרא [זבחים פה, ב] שמפרש שנפתח ואיך זה שייך לפרח.

על מה שכתבו בקטע הבא ש"היו עשויים כביצת תרנגולת" – כתב: היפך דעגולים! וכן בקטע שלאחריו על מה שכתבו "שהרמונים שבמעיל היו עשויים כביצת תרנגולת" – כתב כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א: הם היפך דעגולים.

ובסיום שאלתם הוסיף: כדרכם – השמיטו הקלאץ קשיא: כביצת – ה"ה היפך דעגולים (דזהו כל פירושו דרש"י!) "מפרשים" שרש"י רק עוסק בפה, פרח ולמה לא בזנב שבקצה השני.

בתחתית העמוד כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א למניחים: העירוני ז"ע – שנדבר עד"ז תצוה תשל"ה ובהרשימה דברים תמוהים. לאחר מכן כתב כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א בכתי"ק כמה תיקונים על דפי ההנחה משיחת ש"פ תצוה תשל"ה שם דובר בנושא זה.

צילום ג' (ע' 15) – בהמשך לצילום ב':

המניחים הכניסו לרבי ציור של פרי הרמון כדי להסביר כוונתם, וציירו חץ לכיוון ה"פרח" של הרמון. כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א סימן חץ לצד השני של הרמון, ושאלם: זנב?

בפשטות הדברים, נמצא שתהי' אז מלחמה, והרי זהו הענין ד"יחתו מריביו" (כפי שממשיך הרמב"ם שם – "וינצח")!

ד. אולם, גם לאחר כל-זה, אומר הרמב"ם שעדיין לא יודעים בוודאות האם זהו המשיח האמיתי ("דער אמת'ער משיח") שמקיים בו ה"וירם קרן משיחו", או שמא מדובר ביהודי צדיק (אבל לא משיח), אע"פ שמצד המצב זקוקים לענין ד"יחתו מריביו" (מצד המלחמה שתהי' אז).

ועל-כך ממשיך הכתוב בתפלת חנה "ויתן עז למלכו", היינו, לאחר ש"יחתו מריביו" – הענין ד"לחם מלחמות ה'" וינצח, ממשיך הרמב"ם ואומר "יבנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל", זאת-אומרת, שכאשר הוא יבנה את בית המקדש ויקבץ את הגלויות אזי יודעים שהוא המשיח!

– כך פוסק הרמב"ם פס"ד ככל הפסקי דינים שבו, ופסק זה אינו מותר מקום לספקות מתי מתחילה ה"אתחלתא דגאולה" ומתי ישנו הענין דקיבוץ גלויות – הרמב"ם פוסק שקיבוץ גלויות יהי' ביחד עם וע"י משיח²².

ה. ובפרטיות יותר, כדי לדעת מיהו משיח מביא הרמב"ם סימנים גלויים:

א) "מלך מבית דוד" – משיח יתייחס למלכות בית דוד.

ב) "הוגה בתורה ועוסק במצוות".

ג) "ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה" – משיח צריך להשתדל בעצמו "לחזק

בדקה", ואם היכן שהוא חסר בלימוד התורה וקיום המצוות – הוא ימסור את עצמו ("וארפט ער זיך אריין") כדי לחזק ולתקן זאת.

וזה צריך להעשות באופן ד"ויכוף", כלומר – על מי שייך השקו"ט אם הוא משיח, דווקא על אחד כזה שכאשר יבוא אדם ויאמר שברצונו להתנהג באופן אחר (מדריך התורה והמצוות) ושלא יתערבו בחייו הפרטיים – הוא (המשיח) לא יתחשב בזה, אלא "ויכוף" – יכריחו ללמוד תורה ולקיים מצוות; אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום שאלו הם דרכי התורה²³, אבל באופן ד"ויכוף" – לא לבקש תחלה רשיון (מאדם הנ"ל) ואח"כ לומר לו: הקשב, אולי תואיל לעשות כך וכך... אכן כך יש לומר בתחילה, אך אם זה לא מועיל – צריך להיות "ויכוף".

וכל זמן שסימנים אלו לא התקיימו, דבר ברור הוא שעדיין אין זה משיח, ודבר ברור הוא שנמצאים עוד קודם קיבוץ הגלויות. אך כאשר יקיימו ענינים אלו, ואח"כ יהי' "לחם מלחמות ה'", ואח"כ אומרים "וינצח" – שהוא ינצח²⁴, רק אז יגיע הזמן שבו יתחיל קיבוץ הגלויות.

– כך פוסק הרמב"ם!

ישנם מקומות שלא פוסקים להלכה כדעת הרמב"ם משום שפוסקים אחרים חולקים עליו. אבל כאן הרי זה אחד מפסקי הדינים של הרמב"ם שאין אף פוסק החולק עליהם!

(23) כמ"ש "דרכי' דרכי נועם וכל נתיבותי' שלום" (משלי ג, יז).

(24) להעיר משיחת ש"פ חיי שרה תשנ"ב (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 110): "רואים בפועל איך שכבר נפעל והולך ונפעל ה"זילחום מלחמות ה'" וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום". (תרגום מאידית).

(22) להעיר משיחת ש"פ ויקהל, כ"ה אדר א' ה'תשנ"ב (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 440): "רואים בשנים האחרונות איך שנעשה ה"ויקהל" בפשטות – קיבוץ גלויות דבני" מכל העולם, שעולים לאה"ק. והעלי' היא באין-ערוך להעליות שהיו פעם בדורות שלפנ"ז".

[ומה שמביאים את דברי הירושלמי²⁵ ופי' הרמב"ן על שיר השירים – הרי בודאי ידע הרמב"ם ע"ד הירושלמי. ובנוגע לרמב"ן על שה"ש – ראשית, ישנה מחלוקת האם אכן הרמב"ן כתבו או מחבר אחר. וגם את"ל שהוא להרמב"ן – הרי"ז ע"ד פירושו על התורה, שאין ענינו פסקי-דינים, ע"ד פי' רש"י שישנו כלל בפוסקים שרש"י בפירושו לש"ס אינו פוסק. בשו"ת שלו וכן בספרי תלמידיו מובאים פסקי רש"י, אך מפירושו על הש"ס א"א ללמוד פסקי-דינים!].

ובמילא, הרי זה דבר ברור שנמצאים עוד קודם קיבוץ גלויות, ועוד לא רואים את זה ש"כונן כל ישראל" ללכת בדרכי התורה ומצוותי²⁶, ובמילא – אוחזים עתה ב"הוי' יחתו מריביו" עוד לפני ש"וירם קרן משיחו" [וכמדובר לעיל²⁷, שישנם אלו שהם "מריב ואו", המלאכים למעלה שאינם מניחים לחסדים לרדת למטה, ולכן חסר לפעמים גם הענין ד"יערה עליו רוח ממרום"²⁸, ה"רוח

עברה ותטהרם"²⁹, ובמילא יורדת רוח (של גבורות וצמצומים) המחסרת ח"ו בברכות וההמשכות, בברכת ה' למטה].

ו. וזוהי תפלת חנה בשם כל אחד ואחת מישראל, ותפילת כאו"א בכל דור דור, באופן ד"מרת נפש"³⁰:

למרות ש"עלץ לבי בהוי'", אבל מצד שני ישנם עדיין "מריביו", ומבקשים בתפלה, שיהי' "יחתו מריביו", היינו שיתבטלו הגבורות והצמצומים למעלה – כפי שהרבי הנשיא מפרש זאת במאמרו בארוכה³¹ – במילא יתבטל תוקף המצמצמים והמגבילים פה למטה, ואזי יהי' "יחתו מריביו".

ויקויים אח"כ המשך הפסוק: "ויתן עז למלכו", שזהו הענין ד"ילחם מלחמת ה"ו וינצח כנ", שהמוציא ומולך במלחמה הוא מעיקרי עניני המלך³² כמ"ש³³ "אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם" – בעניני מלחמות שיש לנהל, ורק אח"כ יתחיל ה"וירם קרן משיחו" – כפי שמפרשי התנ"ך מפרשים³⁴ – שיתגלה שהוא המשיח.

ובפרט לפי פס"ד הרמב"ם³⁴ ש"אע"פ שהתשובה והצעקה יפה לעולם – בעשרה הימים שבין ר"ה ויוהכ"פ היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד", אזי כאשר אוחזים ב"הוי יחתו מריביו" הרי זה מקויים מיד ללא הפסק זמן בינתיים, ונמשך עוד בראש השנה כאשר מתפללים וקוראים בהפטרה "הוי' יחתו

(28) ראה ישעי' לב, טו. תניא פ"ד (כ, ב).

(29) ל' אדה"ז באגה"ת פ"ח.

(30) שמואל-א, א, י.

(31) סה"מ תש"ו בתחלתו ס"ג.

(32) ראה רמב"ם הל' מלכים ומלחמותיהם פ"ד ה"ו.

(33) פינחס כז, יז.

(34) הל' תשובה פ"ב ה"ו.

לחשוב על אוכל?!...

אומרים לו שהפירוש "הכנסת אורחים" הוא לכל לראש שצריכים לספק לאורחים אכילה, שתי' ולינה **כפשוטו**, וזוה גופא – מהטוב ביותר!

כפי שרואים במנהג העולם, שמכינים לאורחים יותר מכפי שמכינים לעצמם, עד ל"סעודת שלמה בשעתו". ובלשון הגמרא¹²: "די מחסורו אשר יחסר לו – אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו" (כאשר הוא רגיל לזה), עד אפילו ל"חמישים איש רצים לפניו"^{12*} – באם הוא רגיל לזה!

(כ"ק אדמו"ד שליט"א חייך ואמר:) אינני יודע מהיכן הוא יקח חמישים איש שירוצו לפניו... אך מאידך גיסא גם אינני יודע אם יש מישהו מבין האורחים שרגיל לחמישים איש הרצים לפניו, ואפילו איש אחד שירוץ לפניו...

ומובן שאת כל הדברים הללו צריכים להעמיד לאורחים בעתו ובזמנו – ע"ד הלשון "סעודת שלמה בשעתו", שנוסף על הפירוש הפשוט בזה על סעודת שלמה בעת מלכותו, מובן שכלול בזה גם שיתנו לאורח לאכול את הסעודה בעתה ובזמנה (שבודאי כך הי' בסעודת שלמה המלך). כלומר, לא לחכות עם נתינת הסעודה לאורח עד חג הסוכות, או עד שמע"צ ושמח"ת כשהוא יהי' בגילופין, ולא יהי' שייך אז לאכילה ושתי'... אלא צריכים לספק לו את הארוחה בזמן המתאים – כשהוא זקוק לזה!

ג. בעצם, החיוב דהכנסת אורחים חל על **תושבי המקום** שאליו הגיעו האורחים. תושבי השכונה היו צריכים לצאת בעצמם ולהשתדל לספק לאורחים את כל צרכיהם, ולא היו זקוקים שזוג מארץ ישראל יצטרכו לבוא לכאן ולעשות זאת!

אבל כנראה שהקב"ה ריחם על האורחים... ועשה נס (המלוּבש בטבע [..]). – ואכן נס אמיתי, אין שום הסברה אחרת בזה – שמגיע לכאן יהודי מארץ ישראל, איש וביתו, עם טלטולי גברא וטלטולי אשתו וכו', ומשתדל ודואג שלאורח תהי' מטה לישון עליו, חדר ואוכל כפי שראוי להיות וכו', והשתדלותו היא עד ש"לא אמר אדם לחברו צר לי המקום שאלין בירושלים"¹³!

אבל כיון שעצם החיוב מוטל על תושבי השכונה – מובן שאין זה פוטר אותם ממחויבותם, ועליהם להשתדל בזה לא רק ע"י נתינת ח"י דולר, ח"י פעמים ח"י, עד לח"י אלף דולר, אלא הם צריכים גם להושיט עזרה בגופם ובנשמתם! ובאופן ד"ופרצת"¹⁴, לא רק בשירת הניגון וברוחניות... אלא "ופרצת" בפועל ממש בגשמיות!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ נציבים-וילך ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(12) כתובות סז, ב. הובא בפרש"י ראה טו, ח. (13) אבות פ"ה מ"ה.

(12*) ל' הכתוב – ש"ב טו, א. מ"א מ, ה. (14) ויצא כח, יד.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' **יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי'** – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג י"הר' שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה יתיב ומיד ממש

לתת לאורחים את הטוב ביותר

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. כאן המקום לעורר על העניין דהכנסת אורחים (מכיון שבימים אלו הגיעו ומגיעים לכאן אורחים), שיש לספק להם כמובן את כל צרכיהם באופן של הרחבה, עד לאופן שבדוגמת "סעודת שלמה בשעתו"¹.

וכידוע גדול העניין דהכנסת אורחים – כמאמר חז"ל² "גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכניה". במילא מובן שיש לספק לאורחים את כל צרכיהם באכילה, שתי' ולינה (ר"ת אשל³) **כפשוטו**.

ובזה גופא – יש לתת להם את הטוב ביותר ("די בעסטע"), כפס"ד הרמב"ם⁴: "כל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב (ש)יהי' מן הנאה והטוב . . . האכיל רעב יאכיל מן הטוב והמתוק שבשולחנו . . . וכן הוא אומר⁵ כל חלב לה", וזהו דין בשולחן ערוך חלק "יורה דעה"⁶ דוקא.

ויתירה מזו, יש לתת להם "כסעודת שלמה בשעתו", כפס"ד המשנה⁷.

והיות שמדברים אודות "סעודת שלמה" הרי מובן, שאין הכוונה לתת להם ענינים רוחניים בלבד מחכמתו של שלמה המלך, ע"י שישבו ללמוד עמם שיר השירים, משלי וקהלת, אשר כוללים בתוכם את ג' אופני חכמתו של שלמה המלך, בצעירותו ובזקנותו וכו'⁸, דלכאורה הוא עלול לחשוב, כיון שנותן לו חכמתו של שלמה המלך, החכם מכל האדם⁹ – הרי אין יותר טוב מזה!...

על כך אומרים לו, שהכוונה היא לתת לאורח "סעודת שלמה בשעתו" כפשוטם של דברים, כפי שמבין זאת בן ה' למקרא כאשר לומד פסוקים אלו בתנ"ך שבהם מדובר אודות סעודתו של שלמה המלך – "בקר גו' צאן גו' וברבורים וגו'"¹⁰!

ב. עד"ז מובן גם בנוגע לאורחים שהגיעו לכאן:

מישהו יכול לחשוב: כיון שהאורחים הגיעו לכאן בכדי לשהות יחד בד' אמות היכן שכ"ק מו"ח אדמו"ר עבד את עבודתו במשך עשר שנים, והאיר את כל העולם כולו – היתכן לחשוב על 'התיכת לחם' לתת לאורח?... יותר טוב לחשוב כיצד לספק לו רוחניות, יתנו לו מאמר חסידות, מאמר 'מוגה', ועוד מאמר טרי ("א פרישן מאמר") שזה עתה הודפס!... ומה שעליו לאכול, עכ"פ לחם צר ומים לחץ¹¹ – הרי חושבים על דברים יותר "נעלים", ולמי יש זמן

- 1) משנה בבא מציעא רפ"ז – ראה לקמן הע' 7.
- 2) שבת קכז, א. רמב"ם הל' אבל פ"ד ה"ב.
- 3) ראה לקו"ש חט"ו ס"ע 501.
- 4) סוף הל' איסורי מזבח.
- 5) ויקרא ג, טו.
- 6) סו"ס רמ"ח.
- 7) ב"מ שם בנוגע ל"פועל": "אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהם, שהן בני אברהם יצחק ויעקב".
- 8) שהש"ר פ"א, א (י). יל"ש קהלת רמז תתקסה.
- 9) ע"פ מ"א ה, יא.
- 10) מ"א שם, ב-ג.
- 11) ל' הכתוב – ישע"י ל, כ.

מריביו", ואח"כ זה נמשך בפרטות ובא בפועל בכל מקום ומקום, ובכל ענין לפי ענינו, למטה מעשרה טפחים, ונמשך בעניניו של כאו"א – לבטל את המדידה והגבלה שיש לו בעבודת ה', ולהמשיך את ברכת ה' מ"ידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"³⁵.

וכך גם בתפלת ראש השנה, כשמבקשים "ובכן תן כבוד ה' לעמך תהלה ליראך ותקוה טובה לדורשיך ופתחון פה למיחלים לך" ביחד עם "כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ", אשר (החיבור דשניהם) הוא הענין ד"הוי' יחתו מריביו" (כמדובר בהמאמר דר"ה).

שאזי מתחלת כבר הגאולה הפרטית של כאו"א בעבודתו (כפי שאומר באגה"ק³⁶), ובגאולה כפשוטו של כמה וכמה הנמצאים לעת עתה במצור ובשבי³⁷, שיצאו משם

בחסד וברחמים, בשמחה ובטוב הנראה והנגלה ובעגלא דידן,

וזו תהי' התחלה קרובה, הכנה קרובה וסלילת הדרך, דרך המלך – הדרך³⁸ – כפי שהגמרא אומרת³⁹ שזוהי דרך רחבה במיוחד, שתפתח את הדרך עבור המון ה"קהל גדול ישובו הנה"⁴⁰ בקרוב ממש, עי"ז שתהי' גאולתם הפרטית של המון עשיריות, מאות, אלפים ורבבות מישראל³⁷, והיא תסלול את הדרך לגאולה האמיתית והשלימה של בני ישראל בכל מושבותיהם, ע"י משיח צדקנו – כפס"ד הרמב"ם הנ"ל ש"הרי זה משיח", יבוא ויגאלנו בקרוב ממש.

37) הכוונה לבני ישראל שנמצאו באותה עת בבית המועצות מאחורי מסך הברזל.

38) שופטים יט, ג.

39) ב"ב ק, ב.

40) בא י, ט.

35) נוסח ברכת המזון.

36) סימן ד (קה, ב).

הוספה – קטע מיומן שכתב א' מהנוכחים בהתוועדות זו (ו' תשרי ה'תשכ"ז):

בתחילת ההתוועדות הי' כ"ק אד"ש "זייער אנגעצויגן" [= מאוד מתוח], ומיד כשירד התחיל לומר שיחה, קודם שהתחילו איזה ניגון.

בשיחה החמישית דיבר כ"ק אד"ש אודות משיח ומה שכתב הרמב"ם (בסוף הלי מלכים) על הסימנים של משיח: "אז עס מעג זיין א איד א צדיק", ואם לא יהיו לו את כל הסימנים הללו אין זה משיח, ואמר את כל לשון הרמב"ם (בנוגע ל"יורים קרן משיחו" שבהפטורה דר"ה). שצריך להיות יהודי "הוגה בתורה ומצוות", הרמב"ם ממשך שזה לבד אינו מספיק כי זה יכול להיות גם סתם יהודי צדיק ולא משיח האמיתי, לכן צריך להיות "וינצח", "ער זאל מנצח זיין", ושיקבץ את הגלויות ויבנה בית המקדש, וגם הקיבוץ גלויות צריך להיות ע"י משיח, ועליו להיות ממלכות בית דוד, הוגה בתורה ועוסק במצוות ומשתדל לחזק בדקה של בני ישראל – באם באיזה-שהוא מקום חסר בתורה ומצוות הוא מוסר את עצמו ("ווארפט ער זיך אריין אין דעם") כדי "לחזק בדקה", וכל זה צריך להיות באופן ד"ויכוף" – באם יהודי טוען כלפיו שלא יתערב בעניניו, אזי הוא לא צריך להתחשב בזה אלא "ויכוף", אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום שהרי זוהי דרך התורה כו'. ובאם אין לו כל זה הרי זה לא משיח. ע"כ התוכן. בשעת מעשה הי' על-דרך שהרבי אומר שהוא משיח כו'.

(* הערת המו"ל: להעיר מסה"ש תשנ"ב ח"א ע' 265 בשוה"ג להע' 75: "כ"ח טבת הוא יום הולדת של אמי מורתי ע"ה, ששמה חנה, ע"ש כו' ועד ע"ש אמו של שמואל, שסיום וחותם תפלתה "יתן עוז למלכו וירם קרן משיחו".

התקיעה גדולה "בשופר גדול"

בעמדנו בר"ה שהוא "יומא אריכתא"¹, הרי זו הוראה ג"כ בנוגע לאריכות הגלות. כלומר: יהודי צריך לדעת שאע"פ שאריכות הגלות היא באופן שאין למטה הימנו – הרי כל זה אינו אלא כיומא אריכתא, יום אחד בלבד; וביחד עם זה ברור, שהגאולה לא מתעכבת, ח"ו, אפילו לרגע אחד, אלא היא באה תיכף ומיד!

וממילא מתקיים ביום השלישי בתשרי – "ביום השלישי יקימנו ונחיל לפניו", מפני שזוכים תיכף ומיד שימים אלו יהפכו "לששון ולשמחה ג' והאמת והשלום אהבו"², שזהו ההיפך הגמור מהמאורע ד-ג' תשרי עם גדלי' בן אחיקם שהי' – היפך האמת והיפך השלום!... ואף שודאי ר"ה הוא לא זמן המתאים להזכיר ענין שכזה – אעפ"כ מזכירים זאת עתה, משום שבעמדנו לאחר כל התפילות והתקיעות כו' דר"ה הרי ודאי שכל ענינים אלו נתהפכו כבר, והינם עתה לא רק "כזכיות", אלא "זכיות" ממש!

והעיקר, כאמור, שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמתית והשלימה, וממילא מתכוננים ל"יום השלישי – בתשרי – יקימנו ונחיל לפניו" [ובפרט שהמאורע דגדלי' בן אחיקם שייך לשלימותה של מלכות בית דוד³], לא באופן של תענית, אלא בהכנת סעודה הכי גדולה – "כסעודת שלמה בשעתו"⁴, בה הקב"ה משתף את כל בני ישראל, ומגיש להם תיכף ומיד את היין המשומר, הלוויתן ושור הבר.

ובמיוחד, שישנם יהודים שמיהרו לברך ברכה אחרונה ולעשות הבדלה, ולבוא להשתתף בהתוועדות זו – הרי הם באים לכאן עם הבשורה טובה דביאת משיח צדקנו, שהם פגשו אותו כבר, ועד שהוצרכו להפסיק באמצע סעודתם כדי לתת "שלום עליכם" למשיח, [ומובן, שבנוגע ל"שלום עליכם" זה, אין מקום לשקלא וטריא האם מותר למי שנטל ידיו לתת "שלום עליכם" למי שלא נטל עדיין...].

ומכיון שהם אווזים כבר לאחר הבדלה, הרי הם מכינים את הסעודה גדולה האמורה גם בשביל אלו שנמצאים עדיין לפני הבדלה וכו'.

[.] ועוד והוא העיקר – שמכיון שמתכוננים לעריכת "סעודת שלמה בשעתו" כאמור, ולברכת-המזון "עוד כזית ועד כביצה"⁵ – נזכה תיכף ומיד לה"תקיע בשופר גדול לחרתנו" בבית הגאולה, ובאופן שביחד עם זה שהגאולה היא למעלה מכל מדידה והגבלה, הרי היא נמשכת דוקא בהמדידה והגבלה (בדוגמת המדידה והגבלה דכזית וכביצה), למטה דוקא. וכידוע⁶ הסיפור בזה מהצ"צ שנמסר ע"י נשיא דורנו, שהגאולה צריכה להיות למטה מעשרה טפחים דוקא.

ובמיוחד כשאוחזים כבר לאחר התקיעה גדולה שבסיום התקיעות, שהיא רמז וכנגד ה"תקיע בשופר גדול" – תקיעה גדולה דהקב"ה. וכפי שהדין הוא שצריך להאריך בתקיעה "עד שיאדימו פני התוקע"⁷, שתוכן הענין בפשטות הוא, שזה מורה על המאמץ בתקיעה זו, שלכן עיקר הדם עולה לראשו. אלא שאין זה ענין של היפך הבריאות, ואדרבה עי"ז שיאדימו פני התוקע – מיתוסף בו חוזק ובריאות.

וכשם שהדין בפשטות הוא שצריכים להסתכל בפני התוקע (כמו שהוא צריך להסתכל בפני הציבור), אשר, "הסתכלות" מורה על ראי' פנימית ("אריינקוקן") שלמעלה מסתם ראי'⁸, אפילו ראי' דחכמה –

כך נזכה תיכף ומיד, להסתכלות ב"פני התוקע" ד"תקיע בשופר גדול", "והיו עיניך רואות את מוריק"⁹. ובאופן, שלמרות גודל הגילוי אין-זה מזיק את הרואה, ואדרבה – ע"ד דברי רבנו הקדוש¹⁰ מסדר הש"ס על שזכה לראות את ר' מאיר מאחוריו, ואילו ה' זוכה לראותו מלפניו ה' עאכו"כ – עד"ז זוכים לענינים הכי נעלים דהראי' והסתכלות האמורה.

[ובפרט שנמצאים כבר לאחר כל הענינים דששה סדרי משנה (נוסף על חמשה חומשי תורה), ועד לכל מה שתלמיד וותיק עתיד לחדש, כולל בדורנו זה, דור האחרון לגלות וראשון לגאולה – שעיקר החידוש של תלמידים אלו בדורנו הוא שכבר "כלו כל הקיצין"¹¹, וכבר ישנו גם ענין התשובה בשלימותו, וגם הכפתורים צוחצחו כבר¹², וישנו ג"כ הענין ד"עמדו הכן כולכם"¹³ מזמן, וממילא הקב"ה צריך, כביכול, לתת מיד לכאו"א מישראל את היין המשומר והלוויתן ושור הבר, ו"כספם וזהבם אתם", הן ברוחניות (אהבה ויראה¹⁴, שהם שרש ומקור לכל מצוות-עשה ומצוות לא-תעשה¹⁵, ומקורן – בענין הדעת, ועד לתכלית שלימות הדעת בקיום היעוד¹⁶ "כי מלאה הארץ דעה את הוי"ו") והן בגשמיות, ואדרבה – בעיקר בגשמיות].

ויהי רצון, שנזכה כולנו לילך לארצנו הקדושה, נשמות בגופים דוקא, ונשיא דורנו בראשנו, ובמיוחד ע"י ש"מאן מלכי רבנן" פוסקים בכח התורה שמישיח צדקנו צריך לבוא – **תיכף ומיד**, וכמדובר שהר"ת דמי"ד הוא: גואל ראשון הוא גואל אחרון וגואל אחרון הוא גואל ראשון¹⁷ – משה רבינו ודוד מלכא משיחא, ובפרט ע"י הפצת המעיינות דהבעש"ט, ישראל בעש"ט,

ושם סועדים תיכף ומיד בסעודה האמורה, ובאופן דשולחן ערוך [.] וזו נעשית הכנה קרובה לשייבה בסוכת עורו של לווייתן¹⁸, ותיכף ומיד ממש.

(קטעים משיחת יוס' ב' דראש-השנה ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

(7) ראה פ"ח שער השופר פ"א. ועוד. "היום יום" ט"ו טבת.
 (8) ראה שו"ע אדה"ז אר"ח סקכ"ח סל"ו. ועוד. (14) ראה תו"א ר"פ וישב. ובכ"מ.
 (9) ישע"י ל, כ. וראה תניא פל"ו. (15) ראה תניא פ"ד. ובכ"מ.
 (10) עירובין ג, ב. וש"נ. (16) ישע"י יא, ט. רמב"ם הל' מלכים בסופן.
 (11) סנהדרין צז, ב. (17) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך.
 (12) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט. (18) ראה ב"ב עה, א.
 (13) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט.

(1) שו"ע אדה"ז אר"ח סת"ד ס"ג ואילך. (4) ל' חז"ל – ב"מ רפ"ז.
 (2) זכר' ח, יט. רמב"ם הל' תעניות בסופן. (5) ברכות כ, ב.
 (3) ראה ספר השיחות תנש"א ח"א ע' 23. וש"נ. (6) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ועוד.